

for tror jeg, ligesom det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Kirkfar), at det ikke har ret mange Dage at leve i. Vi vide jo, hvorledes det andet Thing pleier at behandle Love, som faae den Hilsen med sig herfra, at Ministeren ikke kan gaa ind paa dem. Men det være nu som det vil, dette kan ikke affkræfkes, som eve Demmer af en saadan Tankes Gjennemførelse, fra at ledsage Forslaget med al den Styrke, vi ere i Stand til at give det. Det er aldeles vist, at dersom jeg ikke havde klare Kjendsgjerninger, hentede fra det daglige Liv i de Kredse, hvori jeg færdes, saa kunde jeg efter det Foredrag, vi have hørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, meget let have ladet mig paavirke til at stemme imod dette Lovforslag. Min ærede Nabo (Th. Nielsen) siger: „det kan jeg ikke tro“, men han maa forlade mig, jeg tror det, og det af den ganske simple, naturlige Grund, at jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds i, at Kjendskab til det menneskelige Legeme, naar man vil give sig af med Lægevidenskab, er den allerførste Betingelse, som man er berettiget til at stille, og at det vilde være i høieste Grad uheldigt, hvis en eller anden Charlatan, som saadanne Folk jo taldes, vilde give sig af med Lægevidenskab og forværre Sygdomme hos Mennekter, og at vi derfor fra Lovgivningsmagtens Side, saa godt som det staar i vor Magt, maa søge at raade Bod derpaa; dette er fuldstændig i sin Orden. Men Kjendsgjerninger fra det daglige Liv have viist mig mangfoldige Gange, at Folk, der havde farlige Sygdomme, ere blevne opgivne af autoriserede Læger og ere blevne helbrejede af Kvassalvere, og dette sætter jeg imod det ærede Medlems baade lægevidenskabelige og praktiske Kjendskab. Jeg er enig med det ærede Medlem i, og har altid været enig med ham i, at man ikke skal give Love til Skade for Samfundet i hvilken som helst Retning; men nu vide vi, at der er Lægfolk ude i Landet, der have vidst ikke alene at behandle, men ogsaa fuldstændig at helbrede Sygdomme, som ikke een, men flere Læger have erklæret for ubelbrekelige. Jeg har for ganske faa Aar siden set et mærkeligt Tilfælde, og jeg kender Personerne meget nøje. En Proprietær, som holdt Huslæge, ikke alene til sin egen Familie men ogsaa til hele Personalet paa Gaarden, havde en Høgte, der fik en daarlig Saand. Denne Høgte gif til Lægen — og det var en berømt Læge — i et helt Aar, men det endte med, at Lægen erklærede, at Gaarden maatte sættes af. Jeg kjennte Høgteren og talte med ham netop den Aften, da han med nedbøjet Sind vendte tilbage fra Lægen, der havde givet ham denne Bæst. Jeg gav ham ikke noget Raad om at gaa til en Kvassalver, tværtimod, jeg var overbevist om, at havde Lægen givet en saadan Erklæring, saa var det umuligt for noget Menneffe at redde ham, men efter et halvt Aars Forløb — jeg boede netop paa et Sted, hvor

Manden passerede forbi paa sin Bei til Kvassalveren — traf jeg Manden igjen, og jeg glemmer aldrig det Dørligt, da han, paa mit Spørgsmaal om, hvorledes han havde det siden sidst, talte Gaarden ind og sagde, at næst Gud i Himlen havde han vedkommende Mand at takke for, at han nu havde en frisk Saand. Dette Exempel kunde foreges med ikke faa faa. Naar der saaledes er Kjendsgjerninger, hentede fra det daglige Liv, saa maa det ærede Medlem, hvem saa Mange tage Hensyn til, naar han træder op, forlade os, naar vi se denne Sag paa en anden Maade end han. Jeg kan saa godt forstaa, at der her i Kjøbenhavn kan være flere Grunde til at nære andre Tanker; thi her behøver man ikke at ty til Kvassalvere, heller ikke naar man ser hen til Røngesiden, idet det her er billigt at holde Læge; men det ærede Medlem maa vide, at paa Landet er det at holde Læge — ligesom sagt — en kostbar Hittorie. Jeg bor kun 1 1/2 Mil fra nærmeste Kjøbstad, men jeg kan ikke faae nogen autoriseret Læge i mit Hus under 4 Rd. og fri Befordring. Det er noget ganske Andet i Kjøbenhavn, hvor jeg har lært at kende, at den Betaling, som her ydes, er en saadan, at den ikke kan affkræfkes ret Mange fra at søge autoriseret Lægehjælp, forsaavidt de ikke ville ty til Kvassalvere. Jeg veed nu ikke, om der findes Kvassalvere i et stort Antal i Kjøbenhavn, men paa Landet er dette Tilfælde, og det kan gjerne være, at disse fra først af ere opstaaede derved, at det paa Landet er saa kostbart at ty til den autoriserede Læges Hjælp, at en stor Del af Befolkningen ikke har været i Stand dertil, hvorfor man altsaa har henvendt sig til En eller Anden, som har givet sig af med at behandle Sygdomme. Jeg taler ikke her efter de forskjellige Vidnesbyrd, som fremkomme fra forskjellige Steder rundt omkring i Landet, men jeg kender en enkelt Kvassalver paa den Egn, hvor jeg bor, og jeg vil tilføje til Slutning, at jeg har en saa usejlsbar Tro paa denne Mand's Kjendskab til Lægevidenskab, navnlig hvad udvortes Sygdomme angaar, at jeg har sagt en autoriseret Læge, som jeg henvender mig til i andre Sygdomme, lige i Dinene, at i udvortes Sygdomme gaar jeg til Kvassalvere og ikke til ham. Denne min Tro paa Vedkommende er grundet paa det Kjendskab til Sygdomme, som han har viist mig, at han har, idet han ikke een Gang, men flere Gange har reddet Lemmer, som den autoriserede Læge havde erklæret skulde sættes af, og det er dog et stærkt Stykke, at en saadan Mand skal straffes. Jeg vil ikke sige, at den Vedkommende er bleven straffet; thi de have ikke været saa hundse der paa Egnen, at de have faret ind paa ham. Jeg tvivler ikke om, at de autoriserede Læger vide, at denne Mand praktiserer, men dette forhindrer ikke, at Andre kunne fare ind paa ham, og det er kun den Omstændighed, at der her i Thinget atter og atter fremkommer et Lov-